

מעין צבי

כ"ג בתמוז תשכ"א - 438.00
יום שני - 7.7.1961

יהושע בן-צבי

נפל על משמרתו ליד כפר התורש :

כ"ו בתמוז תרצ"ח
(25.7.1936)

בסוף שנת 1937 החלה ה"הגנה" בהקמת כיתות חני"ם (הזל שדה). למפקדת ההגנה היה יוזם שב"מעין" לא היתה תעסוקה מלאה, ולכן תכנן מנכ"ל מאגנר שתי כיתות, אחת לגדוד הצפוני ושנייה לכפר התורש. בראשית שנת 1938 יצאנו לכפר התורש. כיתתנו מנתה 12 איש, ותפקידנו היה במסגרת על דרכי התחבורה למסק. בסוף חודש יולי של אותה שנה, שלוחה זמיס לפעמי התקשרה הגרדליים, הגיעה משמרת חדשה מהזית כדי להתחילף אותנו. זימס התקשרה כיתתנו כבר לא היתה בתפקיד. גם אני, משאר החברים, תמסתי את תפקידי על הכתובות המיועדות להסיענו הביתה. ברגע האחרון החלטתי, להילחם אל זמיס שהחברים, שזה עתה באו, בסיוור שיגדתי. יצאנו שלושתנו, ליאו, יוחנן פליישר ואני, התקדמנו לאורך הדרך, כדי לבדוק אם היא נקיה מסוקסים. במרחק של 2 ק"מ מתחילת התקפתנו נראה על ידי כ-25 פרטים, ליאו ואני נפצענו ויוחנן נהרג במקום. באו חברים מהמסק, בתורם

מעין-צבי
ארביוו-הקבוצה

07 07 1961

א ז ס ו

אם אהדים מחברינו. נקיבא בר. מצא את יוחנן בלא רוח-חיים.

יוחנן בן 20 היה במועד. הוא היה יליד גרמניה, חבר תנועתנו, בוגר הכרת
הנופה הראשונה בפני הרוד. עם סיום הכשרתו הצטרף אלינו. כאשר יצאה הכתה הראשונה
מ"ספין" לכפר החורש, שהה יוחנן בביקור אצל הוריו בחו"ל. עם שובו מסע צמד בתוקף של
בר, שיצרפוהו לכיתה המחליפים - ושלושה ימים לפני ההתקפה הגיע למקום, יחד עם חברו.
יוחנן היה חיי בינינו רק תקופה קצרה ופל כן לא הספקנו להכיר אותו מקרוב,
מה גם שהיה מסביר אדם סגור ומופנה אל תוך עצמו. איש מסבי היה, נכון לכל מדרה
ומקובל על כולנו.

עכשו, בימים אלה, לקראת יום השנה לפטירתו, בקרנו, שניים מחבריו במקום
לבריתו בכית העלמין בכפר החורש. הקבר נאה ומסופח, אך בקטנו מחברי המסק, כי יפשו
לחודש חריטה-סמו על מצבתו של יוחנן. מן הראוי, כי זכרונו יהיה - לא בלבנו בלבד,
אלא אף בקרב אנשי הישוב אשר על הגנתו נתן את נפשו.

אורי

הרשימה הנ"ל נכתבה על ידי אורי רק
לפני ימים אחדים. אף מצאנו דברים
אשר רשם אותם זמן קצר אחר האסון.

ישנו בהדרון הקטן בכפר החורש ושוחחנו על רשמים. על אודות הקבוצה, על בפיות ההתישבות
בהר, על מצב-הרוח בימי שמירה. יוחנן ספר על ביקורו בלונדון, על אורח היתה של הוריו
שם. בזכרונו בזכרונות מימי בראשית של הקבוצה. יוחנן נשאר כסם שהיה, איש שאנו מרבה
לדבר, אך אפשר לעמוד על סיבו במפסיו הקטנים בימי יום-יום. למוחתר הנוקר חזר המזמור
הישן. יצאנו לשמירה. בדרך פגשנו, כרגיל, ערבי זקן. אך בניגוד למקובל, אמר לנו הפעם
"שלוש חברים", רזאת בהדגשת יתר ובלבביות מובלסת. ברגע זה, כבר השפתי, שמסחר אינו
כסורה. התקרבו לאותו מקום, בו נחרשו כבר בעבר התקפות על מכוניות שלנו. לוחנן עבר
לצדו השני של הוראדי, כי מסם היה אפשר להסקיף על גופות הסביבה. מן הצד האחד של הוראדי
- עליה תלולה ומעבר - שדה-תבואה פתוח. לפתע פתאם יוחנן הרים את ידו וקרא בקול:
"כנופיה שם, אחר הסלע!" הבחנתי שעוד הספיק לרוץ פטיפות אחדות ואז נסמפו היריות.
נפצענו ברגע הראסון - וממול הכנופיה האורבת לנו, אחד, כנראה ראש הקבוצה, מתקרב אלי
קרוב - קרוב וקולע בי בלי חפזון ובקפדנות. בדיוק כמוני, אף הוא יושב לו סם, מאחורי
גדת אבנים. הערבי הבחין יפה כי נפצעתי קודם וחיוך רחב על פניו. אני מופן רובי -
הצורה האחרון. ערבי שני מתקרב אלינו וקולע אף הוא. הערבי צונח ארצה. נסמפ טרפור
המכונית שלנו מדחוק. ראש הכנופיה מאותה לחבריו והם נשלמים בין הסלעים.
אפר החורש מפלו בפצעינו. היכינו הרבה זמן שגם יוחנן יגיע. כאשר הקצין האנגלי שאל
יגבר, מה סמו של חברנו הסליטי, הבנתי כי יוחנן איננו עוד.

*****
*****
*****

הבחורמינו מקרב-לב
לדרך ולכנו ביתו
הל עזרה הט